

Škola modlitby - téma devatenácté – Přímluva

Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně.

Žid 7,25

Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním.

Řím 8,26

Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně.

Žid 7,25

Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás!

Řím 8,34

...v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu.

Fil 2,4

Přimlouvav se, žádat o něco ve prospěch druhého, je od dob Abraháma vlastní srdci, které je v souladu s Božím milosrdenstvím. V době církve se křesťanská přimluva podílí na přímlově Kristově: je výrazem společenství svatých. Kdo se modlí, nehledá v přímlově to, co slouží jen jeho „vlastnímu prospěchu, ale i prospěchu druhých“ (Flp 2,4), ba dokonce se modlí i za ty, kteří mu ubližují.

První křesťanské obce hluboce prožívaly tento způsob sdílení. Apoštol Pavel je tak činí účastnými své služby evangeliu, ale také se za ně přimlouvá. Přimluva křesťanů nezná hranic: „... za všechny lidi ... za všechny, kdo mají moc“ (1 Tim 2,1), za ty, kteří pronásledují, za spásu těch, kteří odmítají evangelium.

KKC 2635-2636

Mnich je člověk, který se od všeho odloučil, a přesto se cítí spjat se vším. Ví, že je za jedno se všemi lidmi, protože nalézá sebe v každém člověku.

Evargius